

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 24292

гр. София, 14.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ**

като разгледа докладваното от **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ** Частно гражданско дело № 20231110165205 по описа за 2023 година

РАЗПОРЕЖДАНЕ

гр. София, 14.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, П Г. О., 156-ти състав в закрито заседание на четиринадесети февруари през две хиляди и двадесет и четвърта година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ВАСИЛ АЛЕКСАНДРОВ

като разгледа докладваното от съдия Васил Александров **ч. гр. д. № 65205/2023 г.** по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 413, ал. 2 ГПК, във вр. чл. 411, ал. 2, т. 2 ГПК.

Подадено е заявление за издаването на Заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК с вх. № 341565/28.11.2023 г. от „,

Съдът, като извърши проверка на предпоставките за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение намира, че заявлението следва да бъде частично отхвърлено, тъй като е налице хипотезата на чл. 411, ал. 2, т. 2 ГПК, тоест същото противоречи на закона и добрите нрави, като съображенията за това са следните:

Съгласно **т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК** *„При проверка на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд може да приложи императивна материалноправна норма, дори ако нейното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Въззивната инстанция не е ограничена от посоченото във въззивната жалба, когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище.“*, тоест първоинстанционният съд следи служебно и може да се произнесе по действителността на договора или отделни негови клаузи, доколкото разпоредбата на чл. 26 ЗЗД е императивна, а когато се касае за потребителски спор, съдът следи и за наличието на неравноправни клаузи по смисъла на чл. 143 ГПК, които също са нищожни *ex lege*, освен ако не са индивидуално уговорени – **арг. чл. 146, ал. 1 ЗЗП.**

Съгласно чл. 20 ЗЗД, при тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във

връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора обичаите в практиката и добросъвестността.

В случая по отношение претендираните такси в размер на 65,50 лева, съдът счита, че е налице противоречие между отразеното в извлечението от счетоводните книги по чл. 417, т. 2 ГПК и представения договор за потребителски кредит, в чийто погасителен план не са включени дължими такси.

На следващо място трябва да се отбележи, че самият заявител сочи, че таксите произтичали от тарифата на банката. По правната си същност тарифата на банката представлява общи условия, поради което предвид факта, че се касае за договор за потребителски кредит изисква общите условия, т. е. Тарифата на банката да е приета от длъжника, поради което съобразно чл. 11, ал. 2 ЗПК, същите следва да бъдат освен предадени на потребителя и подписания от последния на всяка страница. Отделен е въпроса дали в случая с оглед твърденията на заявителя не е налице и колизия с императивните правила на чл. 10, ал. 2-4 ЗПК.

Следователно заявлението трябва да бъде отхвърлено в частта за претендираните такси по договора и тарифата към него в общ размер от 65,50 лева.

Съгласно чл. 20 ЗЗД, при тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора обичаите в практиката и добросъвестността.

В случая при граматическото, систематичното и телеологическото тълкуване на договора настоящият съдебен състав достига до извод, че не са включени клаузи за разноси по нотариални производства, производства пред ЧСИ, респ. други способ за връчване на уведомления или волеизявления. Същите нито са действие по предявяването на иск, нито изпълнителни действия.

Необходимо е да се уточни, че ако съдът приемеше, че е налице клауза включва и разносите за нотариални покани, производства пред ЧСИ, респ. други способи за връчване, то същата би била нищожна, тъй като ще е неравноправна.

От граматическото, систематично и телеологично тълкуване на разпоредбите на закона – чл. 143-147 ЗЗП може да се изведе, че неравноправна е тази клауза в договора, за която са налице следните условия: **1)** клаузите не са индивидуално определени – предварително изготвени търговеца, като потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им – арг. чл. 146, ал. 2 ЗЗП; **2)** уговорени са във вреда на потребителя – накърняват се уредените в закона права на потребителя, респ. увреждат се неговите законни интереси; **3)** не отговарят на изискванията за добросъвестност, респ. на добросъвестната търговска практика. В ЗЗП липсва законово определение на понятието „добросъвестност” – мярката на честно, почтено поведение на всеки участник в гражданския оборот при сключване и изпълнение на сделки за потребление. Добросъвестната търговска практика – съвкупност от правила, определящи пазарното поведение, които произтичат от законите и обичайните търговски отношения и не нарушават добрите нрави; **4)** уговорката да води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя – съществено, радикално несъответствие в насрещните престации на страните по договора, водеща до тяхната нееквивалентност, както и в несъответствие във възможността им да упражнят своите права за защита по договора.

В случая длъжникът не може по никакъв начин да контролира разноси, които извънсъдебно би могъл да стори кредитора – за пощенски и куриерски услуги, връчване на нотариални покани, ползването на ЧСИ за връчване на книжа и пр. Тази невъзможност за длъжника би могла да доведе до многократно увеличени на дължимите от него суми към кредитора и то по независещи от него обстоятелства. Това е във флагагрантно противоречие с

посоченото понятие за добросъвестност и значително нарушава равновесието на правата и задълженията на страните по потребителски договор. Нещо повече, при систематичното и телеологическото тълкуване на чл. 143, ал. 2, т. 5 и т. 20 от ЗЗП следва, че е неравноправна клауза, която задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка, както и поставя други подобни условия. Безспорно в случая невъзможността на длъжника да контролира сторените от кредитора разноси за нотариални покани водят именно до необосновано завишен размер на вземанията по договора. Нещо повече нито в ГПК, нито в ЗЗП, нито в ЗЗД кредиторът има задължение да уведоми длъжника за определени обстоятелства чрез нотариална покана. В тази насока при потребителски кредити следва се спомене, че законодателят в нормата на чл. 14, ал. 2 ЗПК е санкционирал установеното в практиката за уговаряне в договорите на клаузите за т. нар. „фингирано връчване“. Тоест, налице е облекчен ред за самите кредитори за връчването на изявления до длъжника. Нещо повече, подобна клауза за фингирано връчване е изрично уговорена от страните в чл. 19 от Договора за кредит, което облекчава кредитора при връчването на изявления в писмена форма, поради което сторените без да са необходими следва да останат в икономическа тежест на кредитора.

Съгласно чл. 418 ГПК, за да постанови незабавно изпълнение и издаване на изпълнителен лист за сумите, за които е издадена заповед за изпълнение, съдът е длъжен да извърши проверка дали документът е редовен от външна страна и удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника.

Тази проверка касае единствено външната редовност на документа, при която следва да бъде съобразен видът на документа и евентуално съществуващи нормативни изисквания за неговото издаване.

Проверката за редовност обаче не включва преценка за истинността на самия документ, в. т.ч. и достоверността на датата на неговото издаване, нито за валидността на извършени от други органи или лица действия във връзка с документа.

В случая с оглед твърденията на заявителя – в заявлението, вземането е било дължимо на основание чл. 309а, ал. 1, пр. 2 ТЗ.

Горепосочената разпоредба е приложима само за абсолютни, но и субективно двустранни търговски сделки, т.е. в отношенията между търговци, но не и в отношенията между потребители. Доколкото обаче се касае за правна квалификация от заявителя, то дори съда да счете, че по съществото си твърдението е за приложимост на чл. 78 ЗЗД, то вземането отново е недължимо.

В правилото на чл. 78 ЗЗД е предвидено, че разноските по изпълнението са в тежест на длъжника, а при промяна на местоизпълнението увеличените от промяната разноси са в тежест на този, който ги е причинил.

Следователно в случая така претендираното вземане не произтича от договора, макар и в извлечението от счетоводни книги, което е представено от заявителя това вземане да е отразено.

В случая при граматическото, систематичното и телеологическото тълкуване на правилото на чл. 417, т. 2 ГПК следва да се направи извод, че извлечението от счетоводните книги на банката следва да съответства на вземания, които произтичат от процесния договор за кредит, като при наличието на разминаване в случай, че сумата не произтича от договора за кредит не е изпълнено изискването на чл. 417, т. 2 ГПК, във вр. чл. 418 ГПК.

Нещо повече, от гледна точка на граматическото и систематичното тълкуване нормата на чл. 78 ЗЗД регламентира разноските по изпълнението, а в случая са налице разноси по неизпълнението. За последните е налице друга възможност да бъдат претендирани.

Следователно, заявлението трябва да бъде отхвърлено и в частта за сумата от 24,00

лева – обезщетение за уведомяване във връзка със сторени разходи за връчване на уведомление за предсрочна изискуемост.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че трябва да отхвърли заявлението и в частта за разноските за сумата над 808,57 лева до пълния размер от 810,36 лева.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РАЗПОРЕДИ:

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ заявление за издаването на Заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК с вх. № 341565/28.11.2023 г., подадено от „, **срещу** И. М. А., ЕГН: *****, в частта за **сумата от 65,50 лева** – такси по договора и тарифата, както и в частта за **сумата от 24,00 лева** – обезщетение за уведомяване във връзка със сторени разходи за връчване на уведомление за предсрочна изискуемост, както и в частта за разноските за **сумата над 808,57 лева до пълния размер от 810,36 лева**.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО може да бъде обжалвано в едноседмичен срок от съобщението пред Софийски градски съд с частна жалба.

Препис от разпореждането да се връчи на заявителя!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____